Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVII nr. 37 (1081) * miercuri 14 septembrie 1966 * 8 pag. 30 bani

SUCCES ÎN NOUL AN ȘCOLAR !

de J. BLIDEANU
Director General în Ministerul Învățămîntului

La începutul fiecărui an școlar, gîndurile și sentimentele pe care cei mai în vîrstă le adresează tineretului studios se exprimă în tradiționala urare de spor și succes la învățătură.

Aveți marea fericire să învățați într-o școală în care prin grija partidului și statului nostru, s-au creat toate condițiile pentru ca voi să vă însușiți tainele științei, învățăturile prețioase pe care omenirea le-a strîns prin munca și lupta ei de-a lungul atîtor veacuri.

Manualele gratuite care vă așteaptă pe bănci încă din prima zi de școală, clasele frumos pregătite, aparatele de laborator, materialul didactic, (planșe, hărți, globuri, diapozitive, filme) vă ajută să vă însușiți mai profund și mai ușor cunoștințele. O dată cu începutul noului an școlar, — în cadrul organizației de pionieri vă sînt create posibilități sporite pentru a vă dezvolta multilateral.

Prin măsurile stabilite de Plenara C.C. al P.C.R. din 12—13 aprilie a.c., Organizația pionierilor a devenit organizație de sine stătătoare, cu organe proprii de conducere.

Conducerea nemijlocită a Organizației pionierilor de către partid este încă o dovadă a grijii și atenției pe care partidul și guvernul o acordă educării tineretului, creării celor mai bune condiții pentru ca acesta să poată crește sănătos și viguros, să se instruiască și să se dezvolte multilateral.

Condusă de către partid, Organizația pionierilor va putea înfăptui cu mai mult succes sarcinile de mare răspundere ce-i revin în opera de plămădire a constructorilor societății noi, va putea deveni un sprijin de nădejde al școlii în complexa muncă educativă pe care o desfășoară.

Învățătorii și profesorii voștri vă vor ajuta și îndruma să participați la concursuri, să faceți mai mult sport, să petreceți mai mult timp în aer liber, să învățați poezii, cîntece, jocuri, să pregătiți serbări, să faceți mai multe excursii pentru a cunoaște frumusețile pline de farmec ale naturii țării noastre, locurile istorice care ne amintesc de gloria strămoșilor noștri, măreţele înfăptuiri ale poporului obținute sub conducerea înțeleaptă și plină de grijă a partidului.

Porniți în acest an școlar cu hotărîrea dîrză de a munci zi de zi cu perseverență pentru a vă însuși adevărurile științei ca să puteți deveni tehnicieni, ingineri, profesori, cadre de nădejde, pentru a vă aduce contribuția la progresul și înflorirea continuă a patriei noastre.

Clinchet nou

Abia aștept să sune clopoțelul. Simt că clinchetul lui va fi altfel. Va răsuna clar în cele opt săli de clasă și sunetul lui va aluneca puțin peste parchetele strălucitoare, peste mobilierul nou nouț ; va poposi poate un pic în laborator, în camera pionierilor unde se va făli în fața trompetelor că el are întîietate. Și din banca mea, voi saluta prezența proaspătă a acestui clinchet în școala nouă care și-a deschis acum luminile.

JUVĂLAIU ELENA
cl. a VI-a, com. Arcani — raionul Gorj

LA TELEFON, PRUNDUL BÎRGĂULUI

„Începutul anului școlar e o sărbătoare și copiii țin s-o întîmpine așa cum se cuvine".

— Și cum se cuvine ?

— Auzi vorbă, rîse vacanța strecurîndu-se nevăzută.

Am făcut urgent legătura telefonică cu liceul din Prundul Bîrgăului. Vocea profesorului Costinaș Octavian a răsunat clar în urechile mele :

— Avem un repertoriu bogat de cîntece închinate patriei și partidului, cravatelor roșii.

— Și ce mai cuprinde programul ?

— O suită de dansuri populare de la noi, de pe valea Bîrgăului ; o formație instrumentală, recitări și, firește, George Coșbuc e la loc de cinste ; Moișan Cornelia va recita „Nunta Zamfirii" ; pionierele Donea Simona, Bruj Maria alături de alți școlari din grupul coral vor prezenta cîntece populare. Dacă le-ați auzi...

— M-aș bucura nespus, dar mi-aș ruga colegii să aplaude în locul meu pentru că am o mînă ocupată cu receptorul.

AL. MIHU

Foto : Gr. PREPELIȚĂ

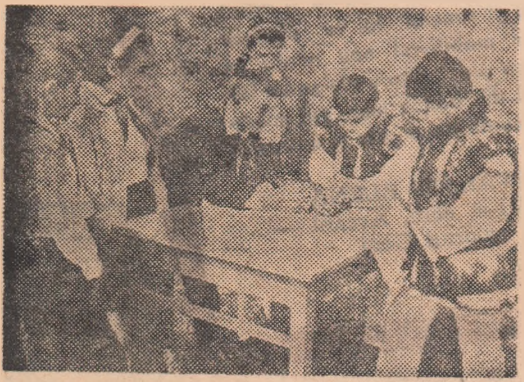
TELEGRAMA

VACANȚA S-A TERMINAT. MÎINE CLOPOȚELUL VA SUNA DIN NOU ANUNȚÎNDU-NE ÎNCEPUTUL ORELOR. MANUALELE PE CARE LE VOM PRIMI GRATUIT NE AȘTEAPTĂ FRUMOS ARANJATE PE BĂNCI. SÎNTEM HOTĂRÎȚI SĂ ÎNVĂȚĂM BINE ÎNCĂ DIN PRIMELE ZILE DE ȘCOALĂ.

GHIAȚĂU CORNEL
cl. a VIII-a, com. Putna, raionul Rădăuți

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Pionierii Răileanu Valerian și Indreica Traian din clasa a VIII-a, de la Școala generală nr. 4 din Cîmpulung-Moldovenesc, ne-au răspuns prin cîte o fotografie. Valerian dorește ca activitatea micilor naturaliști să fie și mai interesantă (foto 1), iar Traian, să-și petreacă clipele de răgaz alături de prieteni, în fața tablei de șah (foto 2).

ANCHETA NOASTRĂ

LA CE ACTIVITĂȚI PIONIEREȘTI VREI SĂ PARTICIPI ÎN NOUL AN ȘCOLAR?

Cu această întrebare ne-am adresat mai multor pionieri din regiunile Suceava, Bacău și orașul București. Iată cîteva din răspunsurile primite :

PAVEL MIHAI, cl. a VIII-a, Școala generală nr. 1, Cîmpulung Moldovenesc.

Relieful regiunii noastre permite ca în timpul iernii să organizăm multe concursuri de săniuțe, schi și patinaj. Pentru a fi cît mai atractive, pentru a rămîne de... neuitat, m-am gîndit că ar trebui să ne pregătim ca la adevăratele concursuri. Pornirea și sosirea să fie marcate, pe parcurs să fie obstacole, pentru cîștigători – un podium și mici... surprize. Iar la sosire, toți participanții să primească o ceașcă cu ceai fierbinte.

PATRULESCU DOINA, cl. a V-a, Liceul nr. 33, București.

Deoarece sînt în clasa a V-a și învăț științele naturii, aș vrea să vizitez grădina botanică, grădina zoologică și muzeul Antipa, să aflu lucruri noi despre plantele și animalele ce cresc și trăiesc în țara noastră sau în alte țări.

NICULESCU RODICA, cl. a VI-a, Școala generală, comuna Sadova, raionul Cîmpulung Moldovenesc.

În curînd școala noastră își sărbătorește centenarul. Tovarășii profesori, ajutați de un grup de mici istorici, cercetează documente, stau de vorbă cu foștii profesori, cu foștii elevi. Am și început să scriem și să desenăm invitațiile. Aș vrea să fie o sărbătoare deosebită și noi, pionierii, să participăm cu toții, într-un fel sau altul, la pregătirea ei.

ENACHE MARIANA, cl. a IV-a, Școala generală, comuna Săucești, raionul Bacău.

La multe activități aș vrea să particip : și culturale, și sportive. Cred că ar fi grozav de interesantă o întîlnire cu megieșii noștri din Schineni, cu care să ne întrecem pe toate... liniile.

DOROBAȚ ELENA, cl. a VIII-a, Școala generală nr. 1, Cîmpulung-Moldovenesc.

Sînt în clasa a VIII-a și, bineînțeles, mă preocupă în primul rînd învățătura, alegerea profesiunii viitoare. De aceea aș vrea să vizităm mai multe fabrici și uzine, întreprinderi, să ne întîlnim cu muncitori și ingineri, cu medici și artiști. Prin astfel de activități primești sfaturi prețioase, îți îmbogățești cunoștințele.

HAFENC MIRCEA, cl. a VIII-a, Școala generală, comuna Sadova, raionul Cîmpulung Moldovenesc.

Mă pasionează în mod deosebit și de aceea aș vrea să fie cît mai repede. A, dar am uitat să vă spun despre ce este vorba. Despre stația meteorologică ce se construiește în curtea școlii. Să formăm un cerc meteorologic și să dăm... timpul probabil. E interesant, nu ?

TEODORU GABRIELA, cl. a V-a, Școala generală, comuna Săucești, raionul Bacău.

Eu și sora mea, Nicoleta, știm să cîntăm la vioară. Amîndouă sîntem nelipsite de la serbările organizate la căminul cultural. Am vrea ca în acest an numărul serbărilor noastre să crească, să ne facem și o orchestră. Apoi să avem mai multe concursuri culturale : cel mai bun recitator, solist, dansator sau povestitor. Tot pentru serbări m-am gîndit să învăț cîntece vechi, bătrînești. La noi în sat sînt bătrîni care știu multe cîntece.

COJANU IULIANA, cl. a V-a, Liceul nr. 36, București.

Vreau să fac multe vizite la muzeele care se găsesc la noi în Capitală. Vreau să vizitez Muzeul militar central, de unde pot să aflu cît mai multe lucruri despre istoria patriei și lupta poporului nostru pentru libertate și fericire.

ANDONI CORNELIA, cl. a VII-a, Școala generală, comuna Săucești, raionul Bacău.

În comuna Prăjești, nu departe de noi, tovarășul profesor de istorie, ajutat de elevi, a organizat un muzeu al satului. Aș vrea să-l vizităm, să învățăm din experiența lor și să le urmăm... exemplul.

NISIOI VASILE, cl. a VI-a, Școala generală nr. 2, Cîmpulung-Moldovenesc.

Aș dori să organizăm o întîlnire cu un artist de cinema, să aflu cum joacă, dar mai ales cum sînt folosite trucajele, cum se fac castele care nu există, armele, costumele. Mi-a plăcut mult „Harap Alb" și tare aș dori să-l cunosc pe Florin Piersic.

LATEȘ AURORA a lui Aurel, Școala generală, comuna Sadova, raionul Cîmpulung Moldovenesc.

Fabrica de lapte praf „Rarăul" nu e departe. Aș vrea s-o vizităm, să înțelegem bine procesele de prelucrare a laptelui, să vedem munca oamenilor, condițiile în care-și desfășoară activitatea.

PĂTRĂUȚEANU MIHAI, cl. a III-a, Școala generală nr. 3, Cîmpulung Moldovenesc.

Mie îmi place muzica populară și aș vrea să mă înscriu la acordeon. Eu aș vrea ca în detașamentul meu să mai întîlnesc un solist de muzică populară.

NIȚĂ ELENA, cl. a IV-a, Școala generală, comuna Săucești, raionul Bacău.

La marginea satului curge Bistrița, iar nu departe, ea se varsă în Siret. Mi-ar plăcea să-i cercetăm cursul, să întocmim hărți.

COCRIȘ DORINA, cl. a VII-a, Școala generală, comuna Sadova, raionul Cîmpulung Moldovenesc.

Totdeauna întîlnirile cu activiștii de partid și de stat, cu fruntași în muncă m-au atras în mod deosebit. Aceasta pentru că mereu ai ceva de învățat. Scriitorul Dragoș Vicol e consătean cu noi. Ce interesantă ar fi o seară literară în prezența autorului !...

*

Un gînd timid, o dorință, o pasiune... Fiecare și le-a exprimat, într-un fel sau altul. Ancheta noastră poate fi intitulată „Căsuța dorințelor". Încercați și voi, în detașamentul vostru, înainte de a vă alcătui programele de activități să le folosiți pe cele mai interesante.

Anchetă realizată de CRISTINA ANDREI

PIX OBSERVĂ

Băiatul cu o mie de prieteni

Oprescu Mihai, elev în clasa a VII-a a Școlii generale din cartierul Tohan, orașul Zărnești, nu e lăudăros din fire. Totuși, într-o vreme prietenii săi l-au suspectat de lăudăroșenie. Povestea a început într-o seară cînd Mihai s-a retras din plin antrenament de fotbal :

— Alerg acasă. Mă așteaptă prietenul meu, academicianul.

— Academician?! Trage-l de mînecă, e prea vînătorească!

De-atunci, mai în fiecare zi, Mihai o ținea la fel: „Azi mă întîlnesc cu un englez". „Ieri am discutat cu un german". „Peste trei zile mă întîlnesc cu un sovietic". „Prietenul meu francez mi-a povestit niște întîmplări extraordinare !"

Răbdarea are însă limite. Băieții s-au hotărît: lăudărosul trebuia pus la punct. Într-o seară, după ce Mihai s-a retras pentru a se întîlni cu unul dintre vestiții săi prieteni, băieții, în șir indian, au plecat pe urma lui. Mihai nu a intrat însă în blocul în care locuiește. A cotit pe altă stradă, și... a pășit în clubul muncitoresc „6 Martie". Băieții l-au găsit în bibliotecă.

— Prietenii mei vă așteaptă ! le-a spus el zîmbind și arătîndu-le rafturile pline cu cărți.

Băieții nu și-au mai dat coate. Deabia atunci au înțeles că Mihai nu era un lăudăros. Într-adevăr, în acest an a citit peste 100 de volume, a „discutat" cu peste 70 de scriitori români, germani, sovietici, francezi, a cunoscut zeci de eroi, a străbătut cu ei, pe calea gîndului mii de kilometri.

D. PAVEL

File de calendar

Septembrie... Frunzele arămii cad una după alta rotindu-se o clipă în aer ca filele rupte dintr-un calendar. Merele cu obrajii roșii, strugurii cu bobul mare, chihlimbariu și piersicile aromate vestesc sosirea toamnei.

ULTIMELE PREGĂTIRI

Pe străzi, discutînd aprins, trec grăbiți o mulțime de copii încărcați cu pachete. În fața „Librăriei copiilor" din Sibiu forfota e și mai mare.

— Cum, nu știți ? Mîine încep școlile, facem ultimile cumpărături, mă lămuri un băiețel cu nasul cîrn și pistruiat.

Aici m-am împrietenit cu Cristina, o fetiță cu codițe negre ca abanosul. Se afla în mare încurcătură : ce numărătoare să aleagă ? Și mîine e doar prima ei zi de școală ! Ne-am hotărît repede și numărătoarea pe care se înșirau, disciplinate, în fracuri negre niște rîndunele și-a luat locul în ghiozdan, între o gumă mare, și coperțile colorate ale caietelor.

— O s-o învăț și pe păpușă să socotească, mi-a spus ea la despărțire.

PLANURI ÎN PRAG DE AN ȘCOLAR

Spre deosebire de ale Cristinei, dorințele celor trei prieteni : Pavelescu Lucia, Lungu Carmen și Ioachim Anca, pe care le-am întîlnit la Casa pionierilor din Sibiu, sînt realizabile.

Lucia vrea să învețe și mai bine. Anul acesta are de trecut o probă foarte grea : examenul de admitere în clasa a IX-a.

Deși doar de un an pionieră și Anca are planurile ei : în clasa lor să nu mai fie nici un corigent. Iar Carmen, care e utecistă, îi promite tot sprijinul.

„Cred că vor reuși", mi-am spus eu, gîndindu-mă la rezultatele pe care le-au obținut la învățătură pînă acum.

AȘTEPTĂM ELEVII

... mărturisește tovarășul director al Școlii nr. 18 din Sibiu, deschizînd ușa atelierului de tîmplărie. Aici, aranjate cu grijă, se înalță teancuri de cărți, așteptînd nerăbdătoare mîinile care le vor răsfoi curioase...

„Două cireșe și cu trei cireșe fac cinci cireșe" parcă-i aud murmurînd pe începători, în timp ce privesc coperțile manualului de aritmetică pentru clasa I-a.

— Acestea sînt cărțile pentru clasa a VII-a la care sînt diriginte, îmi arată tovarășul profesor de istorie. Am aflat că a absolvit facultatea de curînd, doar de un an.

— Cum vi se pare munca de profesor ?

— Grea, dar plăcută. Cred că și tinerețea, vîrsta apropiată m-a ajutat să mă împrietenesc repede cu elevii mei. Acum aștept cu emoție revederea.

ȘCOALĂ VECHE, DAR TÎNĂRĂ

Pe zidul liceului nr. 1 din Brașov, o placă comemorativă : **„În curtea acestei școli, la 8 octombrie 1909, ...Aurel Vlaicu a prezentat modelul mașinii sale de zburat"...**

Intru. Școala pare un muzeu. Pășesc cu băgare de seamă să nu turbur liniștea bătrînilor dascăli ale căror nume sînt înscrise într-o ordine solemnă pe pereți. Sub scară, într-o firidă, vechiul clopot își poartă tăcut povara celor 100 de ani. Cîtor generații nu le-o fi vestit cu glasul său de aramă, începutul primelor ore ? În sala de festivități se mai păstrează încă fresca din timpul cînd corul era dirijat de profesorul de muzică... Ciprian Porumbescu .

Și deodată „muzeul" dispare, lăsînd să se vadă o sală mare de sport, de aceeași vîrstă cu școala, dar plină cu aparate moderne. Pe parchetul ceruit e marcat cu alb terenul de baschet, iar la panouri atîrnă plase noi. O dată cu mine s-au strecurat și cîțiva băieți din-tr-a IX-a.

— N-am mai avut răbdare pînă mîine, mi-au mărturisit ei într-un glas.

PRIETENII NOI

Școlarii își vor revedea colegii, clasele, locurile de care îi leagă prietenii de un an sau mai mulți. Și totuși... elevii din comuna Lisa, raionul Făgăraș, vor înfiripa prietenii noi. În timpul verii s-a construit o școală nouă. Cea veche ? Ehe ! Parcă nici n-a fost. Cîte priviri curioase n-au aruncat prichindeii de 7 ani spre ferestrele largi, strălucind ademenitor. Și parcă cei mari, care au ajutat la curățenie, spun ceva ? Ași! Tac chitic, zic că e surpriză.

Eu însă am reușit să intru în școală : miros de vopsea proaspătă, de mobilier lăcuit, bănci noi oglindindu-se în luciul parchetului. Nu m-am putut abține și am scris pe tablă, cu litere mari : „Bine ați venit !".

Viorica NICOLAE

Sunet de toamnă

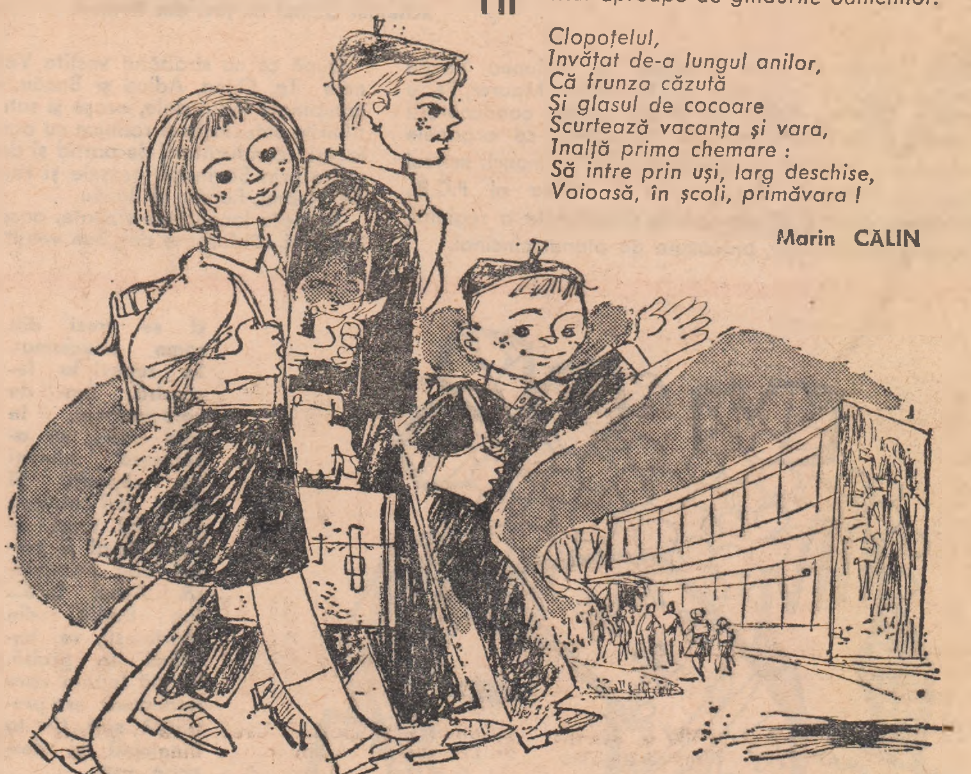
Vîntul a izbit în frunze, pieziș
Ca un tăiș,
Și frunzele au foșnit uscat
Și au căzut legănat.

În stol, păsările se pregătesc să plece
Se risipesc, se string
Și iarăși se risipesc în zboruri largi,
De parcă adună
Imagini dragi
Din plaiurile noastre,
Să le poarte pe drumul lor lung
Spre zările-albastre
Și cînt de cocoare răsună
Ca un regret prelung.

Pe toate,
Zarea toamnei le duce...
Dar le aduce
Mai aproape de gîndurile oamenilor.

Clopoțelul,
Învățat de-a lungul anilor,
Că frunza căzută
Și glasul de cocoare
Scurtează vacanța și vara,
Înalță prima chemare :
Să intre prin uși, larg deschise,
Voioasă, în școli, primăvara !

Marin CĂLIN

Întîlnire cu școala

Desen : Stela CREȚU

Clasa este inundată de soare, de lumină. Este liniște. Tînărul înalt, cu fața osoasă și părul tăiat scurt se strecoară încet, încet printre bănci. În fața fiecăreia se oprește, alege din vraful de cărți, pe care le ține în brațe, cîteva, le așază cu grijă pe bancă, pornește apoi mai departe. A ajuns în fața catedrei. Ia buchetul de flori colorate și iar trece printre bănci. Pe colțul fiecăreia lasă cîte o floare. Iată-l din nou lîngă catedră. De data aceasta, se așază pe scaun. Privirea îi alunecă de-a lungul fiecărui șir de bănci. Lîngă geam, i se pare că-l zărește pe băiețelul acela în cămașă albă, cu gulerul răsfrînt, din clasa a VII-a C, despre care a aflat că are un caiet plin cu versuri, pe care trebuie „să le mai șlefuiesc", cum spusese însuși autorul, Bulboacă Ion.

În fiecare bancă parcă vede copii cu bluze albe și cravate roșii. Nu știe exact cum îi cheamă și nici chipurile lor nu-i sînt prea bine conturate. Profesorul Dumitru Vancu, tînăr absolvent, a venit numai de cîteva zile în comună. Mîine va fi prima zi din viața lui de profesor. Zi pregătită cu sîrguință ani de-a rîndul. Întîlnirea cu școala i-a mărit și mai mult entuziasmul, convingerea că va putea realiza lucruri minunate împreună cu copiii. Comorile literaturii noastre, tainele complicate ale gramaticii, rînd pe rînd vor fi descoperite de copii împreună cu profesorul lor. Și membrii cercului de „recitatori și creație" poate că vor avea de-acum încolo întîlniri și mai interesante, iar la cenaclul literar al căminului cultural vor citi din creațiile lor și copiii.

Cînd a venit prima dată în comună, era o zi ploioasă, rece. Cu toate acestea, nimic nu putea întuneca frumusețea locurilor. Străzile largi, pietruite, casele înalte înconjurate de pomi și flori, porțile vopsite în diferite culori, împrăștiau un aer de prospețime. Dumitru Vancu se uita în voie la toate acestea, se oprea în fața magazinelor, a chioșcului cu ziare, în fața cofetăriei, a cinematografului. La școală era așteptat de-abia a doua zi. Dar nu avusese răbdare să mai aștepte. Voia să vadă școala, să-i cunoască mai curînd pe copii.

Clădirea impunătoare, care adună sub același acoperiș 20 săli de clasă și 1 000 de elevi, este liceul din comuna Curtici, raionul Arad. Deși venit aici numai de cîteva zile, noul profesor se simte „ca acasă". Colegii, cei mai mulți tineri, i-au vorbit despre copii, despre comună, despre planurile de viitor (construirea unui bazin de înot, a unei moderne săli de gimnastică). Copiii au aflat și ei foarte curînd, despre sosirea profesorului lor de limba română și, florile cele mai frumoase din grădinile lor, s-au grăbit să alcătuiască buchetul de „bun venit !"

Elena MANESCU

AMINTIRI...

A plecat de la bunici Andrei
Unde-și petrecuse vara-ntreagă
Și-a-ncărcat cît pot să ducă trei :
Un coș greu și-o zdravănă desagă.

În desagă înfundase mere
Dintre cele sîngerii ca macul —
Prune brumării și de-aur pere
Că spetise bunul cărînd sacul.

Iar în coș — dus de Andrei cu fală —
Printre scule, cărți și cine știe,
Patrona țepos, la-nghesuială, —
Un arici, o lighioană vie.

S-a urcat în tren. Clipeau voioase
Pe peron luminile ștrengare.
„Du acasă amintiri frumoase"
I-au strigat bunicii la plecare.

Cățărat pe scaun sacu-și trase.
Și gîndi : nu strică o gustare !
...Pomi de fructe parcă scuturase
Pe vecinii lui muți de mirare.

— „Mă scuzați, dar iau din coș o carte.
N-o să vă mai supăr cu lectura".
Dar un țipăt îngrozit de moarte
Îi schimbă de-a binelea figura.

— Cine-i cu jivina-nțepoșată ?
Își ieși din fire o mătușă
Și Andrei se lumină pe dată
Cînd zări ariciul lîngă ușă.

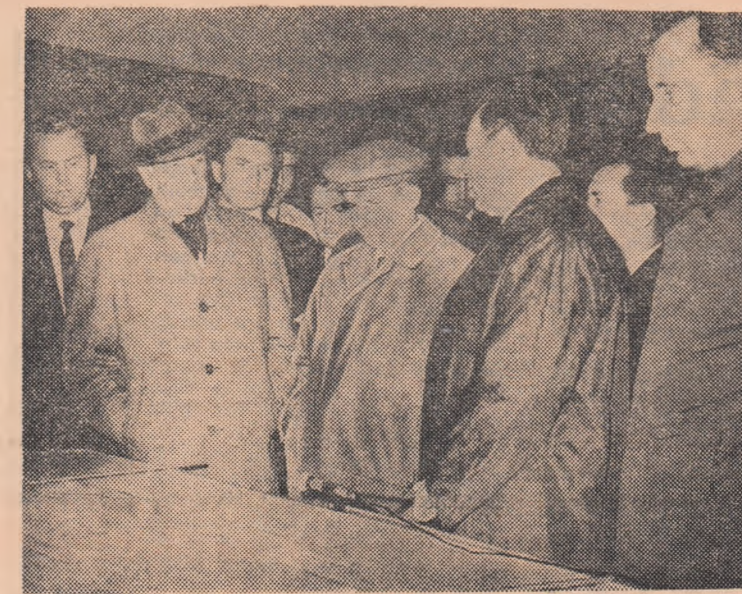
„Pentru colțul viu l-am luat. Ce oare
Am greșit ?" — se tot scuza-n neștire.
— E drăguț. Mai ai vreo arătare
Să ne sperii pînă la sosire ?

Se răsti din dreapta lui vecinul.
N-a mai zis nici pîs Andrei, de teamă
Se gîndea c-o să-nceteze chinul
Pe peron cînd o'să zică : Mamă !

Mi-a fost dor, nu ne-am văzut de-o vară...
...Trenul se opri în dimineață
„Hei, tu nu cobori ? Și-l salutară
Cinci vecini Cu bine, Boroboață

Marta CUIBUȘ

VIZITA CONDUCĂTORILOR DE PARTID ŞI DE STAT IN REGIUNEA BACĂU

În fotografie : Conducători de partid şi de stat în fața schemei Uzinei de țevi din Roman.

Zilele trecute, au făcut o vizită în regiunea Bacău tovarăşii Nicolae Ceauşescu, Ion Gheorghe Maurer, Petre Blajovici, Dumitru Coliu. În timpul vizitei, conducătorii de partid şi de stat au analizat împreună cu organele locale şi au dezbătut cu masele oamenilor muncii mersul îndeplinirii hotărîrilor Congresului al IX-lea al P.C.R., problemele dezvoltării economice şi culturale a regiunii, în lumina obiectivelor, prevăzute de planul cincinal.

După ce au străbătut vestita Vale a Trotuşului, raioanele Tg. Ocna, Adjud şi Bacău, vizitînd impunătoarele combinate industriale, oraşe şi sate înfloritoare, după întîlnirile entuziaste şi rodnice cu oamenii muncii din aceste locuri, conducătorii de partid şi de stat şi-au continuat vizita prin Săvineşti, oraşele şi raioanele Piatra Neamț, Tg. Neamț, Roman şi Bacău.

În toate localitățile vizitate, oaspeții au fost întîmpinați cu urări călduroase de „Bun venit".

Vrîncioaia și... miile de feciori

de Geta COSTIN

Legenda Vrîncioaiei şi a feciorilor ei a ajuns pînă la noi, din om în om, cale de sute de ani.

Se zice că odată, după o înfrîngere, Ştefan cel Mare, pribeag şi obosit, a poposit prin părțile de jos ale Moldovei, pe lîngă apele Putnei. Mama Vrancea l-a ospătat şi l-a adăpostit, iar peste noapte, bătrîna a sunat din corn chemîndu-şi feciorii de sus, din munte. Aceştia, la chemarea ei, au coborît şi cu toții l-au urmat pe Ştefan în luptă, unde au şi căzut vitejeşte...

Legenda am ascultat-o din nou pe meleagurile Vrancei. In foşnetul pădurilor parcă auzeam buciumul, în furnicarul muncii — parcă vedeam vrednicii şi vitejii feciori. Şi nu ştiu cum, dar îi simțeam pe-alături. Atunci am pornit să-i caut. Şi-n loc de şapte, am dat de sute de mii de feciori harnici. Să vă povestesc despre cîțiva.

...La lumina reflectoarelor, tractorul înaintează. Cu ochi sfredelitori, Ion Roşca priveşte înainte, apoi lateral, şi din cînd în cînd se uită în urmă. Să nu rămînă nici o palmă de pămînt nebrăzdat, să cadă sămînța cum trebuie, iar la vară... vorba cîntecului „să crească bobul cît vrabia."

In comuna Floreşti, la Stațiunea de maşini şi tractoare unde lucrează Ion Roşca, sînt mulți mecanizatori fruntaşi. Tuturor le e dragă munca, meseria. Pămîntul, poate mai puțin darnic decît în alte părți, ei îl obligă să dea rod bogat.

...Abia de apucase să ațipească şi se trezi din somn zbuciumat. Se repezi la fereastră. Era de nerecunoscut. In fața casei, se aşezaseră nămeți de zăpadă. Şi doar ieri ninsese cu fulgi mari, aposi, de-ai fi crezut că-i primăvară. Acum însă... Ion Badiu, din Mărtineşti, se îmbrăcă în grabă, îşi luă lopata care totdeauna era pregătită să-i fie la îndemînă şi deschise uşa.

Inainta greu. Mîinile, deşi în mănuşi groase, îi înghețaseră. Işi aprinse o țigară, dar nu trase nici cîteva fumuri, că neliniştea îl cuprinse din nou: trebuia să se grăbească. Cine ştie ce-o fi la grajd? Vițeii, care n-au nici o săptămînă, pe gerul ăsta cer o îngrijire deosebită.

Infipse lopata şi aruncă zăpadă peste cap. Vîntul o luă, o învîrti şi i-o aduse înapoi, în ochi. Dar flăcăul nu se dădu bătut, continuă cu şi mai multă îndîrjire.

După un timp ajunse, în sfîrşit, la grajduri. Vițeii tremurau ca varga. Ion le schimbă în grabă aşternutul, le dădu o porție bună de hrană... Unul mai mic tremura mereu. Atunci, îşi scoase cojocelul de pe el, şi-l înveli ca pe un prunc. Incetul cu încetul, mititeii se liniştiră. Afară, vîntul şuiera în rafale, mormanele de zăpadă acoperiseră drumul spre fîntînă şi Ion trebui să se îngrijească şi de apă. Cînd, în sfîrşit, porni spre casă, se făcuse amiază. Tăcut, se întoarse domol, salutînd oamenii. Era obosit, dar îşi făcuse datoria.

...Ion Cotîrlan, din Jariştea, se apleacă cu grijă asupra butucilor de viță de vie, mîngîindu-i parcă. Rupse un strugure şi-l aşeză în coş, apoi altul, şi altul. Fetele din echipa lui vin din urmă cîntînd. E bucuria muncii, a roadelor împlinite. Căci oricît ar căta ceva în neregulă, degeaba: nici un bob chircit, toți struguri unul şi unul, mari şi frumoşi.

...La muncă, dar şi la joc, tinerii din Vrancea sînt vestiți. Impreună au curățat prin muncă patriotică peste 5 000 ha păşune, au plantat aproape 6 000 pomi fructiferi şi tot atîția ornamentali, au împădurit peste 80 de ha. Dar cum v-am spus, nici la joc nu le-o ia nimeni înainte. Mai în vară, s-au adunat la Năruja, la festivalul folcloric. Feciorii s-au îmbrăcat în cămeşă cu ilic, peste care au încins brîu de nestemate, fetele şi-au pus catrință şi ie cu toate florile din poiană. Şi au răsunat peste toată valea buciumele, şi au cîntat subțirel fluierele, şi au glăsuit fetele şi feciorii. Dacă utecîştii Ion Gogoriță şi Nicolae Grosu din Nestoreşti au stîrnit ropote de aplauze, o parte din ele trebuie dăruită bătrînului Gheorghe Vulpoi (de 105 ani) şi lui Moise Dragomir (de 75 de ani), care le-au fost dascăli în ale cimpoiului şi le-au transmis aceste frumoase tradiții.

★

V-am povestit doar cîteva lucruri despre flăcăii din Vrancea. Legenda despre vitejia de demult a feciorilor Vrîncioaiei va trece mai departe, din om în om. Dar şi faima hărniciei urmaşilor lor, a feciorilor vrînceni din zilele noastre.

CĂSUȚA LUI PETREA CIOBOTARIUL

„Drag îmi era satul nostru cu Ozana cea frumos curgătoare şi limpede ca cristalul, în care se oglindeşte cu mîhnire Cetatea Neamțului, de atîtea veacuri..."

Am ajuns în Tîrgul Neamțului pe înserat. Un soare cît roata carului se înfigea undeva peste culmi aruncînd ultimele scînteieri, de un roşu aprins, deasupra oraşului. Era o linişte de poem. Se auzea chiar şi foşnetul frunzelor. Departe, săgetînd înălțimile, ziduri mohorîte amintesc vremuri de glorie. Ruinele cetății, care niciodată n-a fost cucerită, cheamă amintiri.

În vale, Ozana deschide drum călătorului spre aşezarea unde se păstrează „leagănul" celui care „a dat viața ascuțită poveştilor lui, situîndu-le în timp şi spații, creînd tipuri care se mişcă şi vorbesc fiecare după caracterul lui".

Ion Creangă s-a născut într-un „cadru desprins parcă dintr-un colind... pentru a povesti şi iarăşi povesti ceea ce s-a întîmplat mai înainte şi după aceea". Cunoscuții scriitori Maria Teresa Leon şi Rafael Alberti, care au vizitat aceste meleaguri, scriu în al lor „Umbral la Rumania": „Acest loc este de mai multe ori emoționant şi uman. Ar trebui să-l acopere cerul unei vremi mereu frumoase, fără ploi, şi

Ceaslovul pe care a învățat Creangă.

fără zăpezi, căci casa poveştilor se cere ferită ani după ani, pentru ca niciodată să nu se dărîme leagănul lui Ion Creangă şi să dureze neatins, atîta timp cît un copil din România va avea nevoie de o carte pentru visat"...

Cîte cărți au fost editate din opera sa? Peste 4 milioane. Deci, de aici, din căsuța aceasta construită prin anii 1830—1831, de către Petrea Ciobotariul, a pornit cel despre care Ibrăileanu avea să afirme că „este Homer al nostru".

Păşeşti pragul cu pioşenie. Te aştepți, ca dintr-un moment în altul să apară de undeva, de după stîlpul hornului, de sub masa la care a buchisit literele chirilice sau de după lavița purtînd urmele pieptănuşilor, Nică a lui Ştefan a Petrii şi să-ți spună hîtru: „Hai mai bine despre copilărie să povestim"!

Dar nu, Ionică Torcălău nu mai poate apare. Zecile de mii de turişti mîngîie ceaslovul cu semnătura de şcolar a lui Creangă, admiră dulapul cu ploşti sau îşi plimbă degetele pe crăpăturile, adîncite de ani, ale butucului de cizmărie, folosit de moş Chiorpec. Şi parcă revin în amintire poveştile pe care le ascultam, în anii de demult şi pe care le istorisim la rîndul nostru copiilor, care nu au deprins încă tainele descifrării buchiilor cărților. Şi ne bucurăm că ne aflăm aici, în această casă, care a devenit acum aproape un deceniu şi jumătate, punct important de atracție pentru mii şi mii de turişti, că putem înscrie cîteva cuvinte de mulțumire în cartea de impresii, adresate celor care au hotărît această casă memorială, la răscruce de drumuri, de-a lungul itinerarului humuleştean...

Aurel CRIŞAN

ŞTEFĂNIŢĂ TRANSMITE

Nu demult, am făcut o călătorie pe Valea Prahovei. De la fereastra compartimentului de tren am admirat peisajul cu păduri de brad și cu sonde de argint presărate pînă în vecinătatea Ploieștiului. cîmpia frămîntată în aceste zile de septembrie cu tractoare roșii ca focul, pornite în campanie de toamnă.

— Niciodată nu am văzut așa de multe tractoare pe cîmp, a intrat în vorbă un călător, apropiindu-se și el de fereastră.

M-am bucurat de cele auzite și... nu m-am putut stăpîni să nu-l întreb :

— Ați fost vreodată la uzina de tractoare ?

— Nu

— Eu chiar de acolo vin, de la Brașov. Anul acesta, primul an al cincinalului, constructorii brașoveni de tractoare l-au cinstit cu fapte demne de laudă Și, ca să fiu mai concret, am scos carnețelul din buzunar, l-am răsfoit și i-am arătat o cifră însemnată pe o pagină

— Ce reprezintă ? — m-a întrebat curios.

— Cel de al 170 000-lea tractor românesc, ieșit de curînd de pe porțile uzinelor.

170 000 de tractoare !...

Succes remarcabil, care face cinste industriei noastre socialiste. în continuă înflorire

Colțul CURIOȘILOR

COLIBRI, *pasărea — muscă*

O plantă tropicală, uriașă, de pe meleagurile Anzilor. Cupele cu polen ale florilor se leagănă ușor în adierea vîntului, răspîndind în jur un parfum îmbietor.

Deodată, din văzduh, ceva scînteietor cade și se oprește lîngă o floare, în aer, scoțînd un zbîrnîit fin. Pare o insectă de mărimea unui degetar, un cărbuș. Dar nu e insectă.Cu cît te apropii, distingi tot mai bine penajul strălucitor de pe spate, ciocul ca un ac. E pasărea colibri, cea mai mică din lume, numită din această cauză și pasărea-muscă.

Există sute de specii din ramura colibrilor, cei mai mici abia atingînd mărimea unui bondar.

Aceasta nu este însa singura curiozitate pe care o prezintă pasărea colibri, ce populează continentul american, din Alaska pînă în extremul sudic, în Țara de Foc. Ea zboară adesea cu o viteza foarte mare, oprindu-se brusc în aer, într-un punct fix, ca un elicopter, ca apoi să se întoarcă în direcție opusă, rămînînd însă cu corpul în aceeași poziție. Zboară și înainte și înapoi, prin fața florilor, de unde își adună hrana de bază, nectarul. Zboară din floare în floare, așa cum fac albinele.

Nicicînd se deplasează, nicicînd rămîne într-un punct fix, lîngă o floare, de exemplu, nu i se distinge mișcarea aripilor. E și firesc — le mișcă cu o repeziciune uimitoare, atingînd 50 de bătăi pe secundă. Această activitate intensă, atletică, face ca temperatura corpului să depășească uneori 38 de grade.

Deosebit de interesanți sînt colibrii numiți „stele căzătoare". Penele lor au o luminozitate vie, scînteind prin ramurile plantelor sau ale arborilor în floare, ca niște beculețe colorate. Acești colibri sînt atît de mici, de o greutate atît de redusă, încît abia ating două grame.

Al. Dinu IFRIM

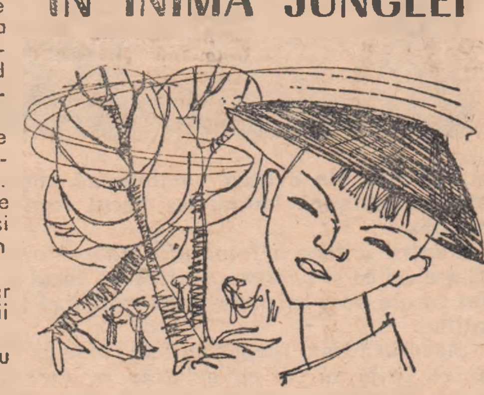
ÎN INIMA JUNGLEI

Pădurea tăcea enigmatică. Tăcea ca un moșneag care pufăie din lulea. Tăcerea domnea ca o pîclă deasă și peste tabăra militară unde totul adormise parcă. Numai sentinela nu avea astîmpăr. În junglă niciodată nu poți fi liniștit – primejdia te paște la tot pasul. Capcanele partizanilor ucid mai repede și mai cumplit decît armele automate ale agresorilor

Pîrîul curge monoton, înghițind în adîncurile lui albastre umbrele pădurii. Sentinela privește atent și cu teamă tufișurile, copacii, unda fremătătoare a apei. Și deodată... Pistolul mitralieră răpăi scurt, împroșcînd apa. Și țeava de bambus, care abia se zărise din valuri o clipă înainte ieși la iveală tot mai înaltă, lăsînd să-i crească pe urme un băietan de 14 ani.

Între arme purtat, micul vietnamez se zbate, strigă... dar în zadar. Atunci privirile lui se aprind ; scapără ura în ochii negri, de jeratic :

— Vă voi conduce la ascunzătoarea partizanilor. Și eu sînt unul dintre ei...

Americanii pășesc temători pe urmele vietnamezului. Pădurea înaltă, enigmatică și sălbatic de verde îi înghite treptat. Armele stau gata să tragă. Și agresorii cutează, pas cu pas, pe urmele băiatului.

Pădurea vui lung și năprasnic, copacii înalți se rostogoliră, învălmășind, în vînzoleala morții lor, trupurile americanilor. Cad trunchiurile uriașe ale pădurii, se frîng brazdele de pămînt strivite de explozia cîmpului de mine, numai trunchiul firav al băiatului de 14 ani nu se frînge. El se ridică de la rădăcina copacului unde se ascunsese și privirile lui ard obrajii celor cîțiva ostași americani scăpați cu viață.

— Eu am minat poiana – spune micul patriot. Și acum faceți cu mine ce doriți...

★

Toate acestea s-au petrecut în Vietnamul de sud, la sud-est de Da Nang.

ST. Z.

CUM AM STRĂBĂTUT „VALEA MORȚII"

Relatările lui JEAN-PIERRE MARQUANT

● LA 88 CELSIUS ● ORAȘELE – FANTOMĂ ● ULTIMUL SUPRAVIEȚUITOR AL „GOANEI DUPĂ AUR"

„Death Valley" („Valea morții") este o regiune de deșert situată în statul California — S.U.A., care-și merită pe deplin numele. Ea constituie una din zonele cele mai aride de pe suprafața globului, chiar dacă prin dimensiuni nu se poate compara cu Sahara („Valea morții" nu are decît o lungime de 150 km și o lățime de 7—25 km). Se află aici dune de nisip și munți înalți de peste 3 300 de m, în timp ce regiunile de depresiuni ale văii propriu-zise se află la 93 m sub nivelul mării. Solul e acoperit de straturi de sare și de cristale de sare și pămînt uscat, iar temperatura se ridică pînă la 88° Celsius și urcă frecvent pînă la 50° la umbră. Această pustietate nu a mai fost de multă vreme străbătută de oameni. Pe vremuri însă, la sfîrșitul secolului trecut și la începutul secolului nostru, ea a fost colindată în toate direcțiile de căutătorii de aur, în perioada marii „goane după aur", care cuprinsese în acea vreme vestul îndepărtat al Statelor Unite. Au mai rămas și acum orașe moarte, cu totul pustii și vechile mine la care se făceau pe atunci prospectări pentru descoperirea de metale prețioase.

După cum se știe, în vara aceasta, un francez în vîrstă de 29 de ani, Jean-Pierre Marquant, a traversat „Valea morții", singur, pe jos, alegîndu-și în mod deliberat anotimpul cel mai nepriellnic — lunile cu temperatura cea mai ridicată.

El și-a povestit apoi impresiile din această călătorie, care a stabilit în felul ei un adevărat record. Reproducem din relatările sale apărute în ziarul Le Figaro **și în revista** Paris Match.

...Îmi începeam fiece etapă a călătoriei avînd în rucsac trei litri de apă Seara, la sfîrșitul etapei pe care o parcurgeam zilnic, eram așteptat de niște prieteni sosiți cu autocamionul pentru a-mi reînnoi proviziile. În medie consumam 8 litri de apă și, grație hărților care-mi indicau cu precizie izvoarele, îmi puteam reînnoi și peste zi această cantitate Erau și riscuri, bineînțeles. Astfel, într-o zi am făcut un mare ocol pentru a ajunge la un izvor pe care l-am găsit secat. O clipă am fost extrem de dezorientat Mi-am amintit ce mi se povestise despre doi militari americani, rămași în pană de benzină în mijlocul deșertului și care, încercînd să meargă pe jos, au murit de sete după ce străbătuseră mai puțin de 6 km. Aceasta ar putea să dea o idee asupra repeziciunii cu care se deshidratează organismul în această căldură. De altfel, se spune că „Valea morții poate să curețe orice ființă omenească într-o jumătate de zi". Trebuie să recunosc că uneori mi-a fost frică. Nu aveam asupra mea ca armă de apărare decît un cuțit. Noaptea, coioții (mamifere carnivore asemănătoare cu șacalul), care bîntuie prin deșert, veneau adeseori să-și bage nasul în sacul meu de culcat. Există și păsări de pradă ; odată am fost urmărit cu atîta insistență de o asemenea pasăre încît mă așteptam să mă atace dintr-un moment într-altul.

Sînt și enigme încă neexplicate. De pildă, așa-numita „pistă de cursă", un lac uscat pe care se află cîteva imense blocuri de stîncă. Se pare că ele se deplasează, deoarece lasă în urmă dîre adînci, ca și cum un uriaș s-ar amuza să le tîrască de colo pînă colo. Fără să-și poată explica acest fenomen, savanții cred că ar fi vorba de acțiunea unui cîmp magnetic de o forță uriașă

Am trecut prin cîteva „orașe-fantomă", sate sau chiar orașele ridicate pe vremea „goanei după aur", astăzi complet părăsite. Unul dintre acestea este Skidoo, construit în jurul anului 1900. Am dormit acolo o noapte. În casa de lemn unde mă adăpostisem am ucis un șarpe cu clopoței care se cuibărise sub sacul meu de culcat. Cîteva minute mai tîrziu am strivit un scorpion. Șobolanii îmi treceau tot timpul printre picioare. Liliecii zburau încoace și încolo, iar vîntul zguduia casa din temelii. Aceste orașe moarte fac o impresie cu atît mai profundă dacă ne gîndim că „Valea Morții" este situată la mai puțin de 200 de km de locul de unde se lansează rachete spre Lună. Nimeni nu se gîndește să studieze această regiune. Locurile pe care le-am traversat eu n-au mai fost văzute de ființe omenești de mai bine de 50 de ani

(Continuare în numărul viitor)

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

JOHN DALTON

(1766 — 1844)

În luna septembrie s-au împlinit 200 de ani de la nașterea marelui fizician chimist și matematician englez John Dalton. Născut într-un sat din provincia Cumberland (Anglia), fiul unui modest țesător, acel care avea să devină marele savant de mai tîrziu, nu a avut posibilitatea de a învăța organizat la o școală. Singur și apoi ajutat de cîțiva învățători și profesori a reușit să-și însușească primele noțiuni de matematică și fizică. Mai tîrziu, cu ajutorul meditațiilor pe care le dădea și-a procurat banii necesari experiențelor pe care începuse să le facă. Avea numai 15 ani cînd a ajuns profesor ajutor la o școală medie la care peste cîțiva ani avea să devină director. Începînd din anul 1793 lucrează ca profesor de matematică, istorie și chimie la Colegiul din Manchester. Aici și-a desfășurat John Dalton cea mai mare parte a activității științifice care l-a făcut celebru. Preocupările sale mai importante la început erau în domeniul metalurgiei. Cu aparate rudimentare, construite de el, făcea zilnic observații meteorologice pentru interpretarea unor fenomene atmosferice puțin cunoscute în acea perioadă Cu ajutorul acestor instrumente, Dalton a reușit să determine valoarea presiunilor vaporilor din atmosferă. Tot el a descoperit legea dezvoltării gazelor în lichide, lege care a stabilit totodată coeficientul de solubilitate a gazelor.

Dalton a fost primul om de știință care a introdus și a folosit noțiunea de zero absolut, arătînd că zero absolut este temperatura la care presiunea gazelor se anulează. El a construit o curbă a temperaturii cu două puncte fixe, punctul de topire al gheții și de fierbere al apei, principii care stau și astăzi la baza marcării gradației termometrelor

Dalton a descoperit una din legile fundamentale ale chimiei, legea proporției multiple, și a fost printre primii oameni de știință care au căutat să dea o explicație, pe baza teoriei atomice, diferitelor fenomene chimice, arătînd în lucrările sale că toate corpurile sînt formate din particule foarte mici, atomi. Luînd ca unitate greutatea atomului de hidrogen, Dalton considera că proporțiile după care se combină corpurile reprezintă greutățile relative ale atomilor lor

Printre preocupările lui Dalton se numără și cele de lingvistică : a publicat o gramatică a limbii engleze, apreciată de specialiști ca una dintre cele mai bune lucrări de acest gen.

Comunicarea făcută în anul 1794 la Societatea științifică din Manchester, al cărui membru era, privind unele anomalii de vedere, care fac ca unii oameni să nu poată distinge culorile roșu și verde i-a adus o faimă mondială Bolii acesteia, de care suferea și el, i s-a dat numele de daltonism. Pentru excepționalele sale merite științifice Dalton a fost ales membru al Societății regale de științe din Anglia și membru corespondent al Academiei de științe din Franța

Viața și opera științifică a lui John Dalton, puse în întregime în slujba progresului omenirii se bucură de apreciere unanimă, contribuția sa la dezvoltarea științei fiind un bun de preț în patrimoniul științific mondial.

ȘTIȚI SĂ FOTOGRAFIAȚI? (VI)

Copierea

În sfîrșit, ultima fază în obținerea pozitivului, este copierea după negativul rezultat. Acest lucru se face pe hîrtie pozitivă alb-negru.

După un clișeu negativ putem realiza cîte fotografii dorim, fără ca negativul să sufere vreo schimbare.

E bine totuși să avem grijă cum umblăm cu filmul înainte de a începe copierea.

Mai întîi îl vom șterge de praf cu o bucățică de șifon sau piele de căprioară ținîndu-l tot timpul de margine, spre a evita amprentele digitale.

Punctele și sgîrieturile care apar pe fotografie datorită neglijenței noastre, vor fi greu de înlăturat.

Retușul pozitiv poate înlătura toate zgîrieturile, dar aceasta presupune apelarea la un specialist retușor și implicit se va mări durata de execuție a unei fotografii.

După un clișeu de mărime 6/9 cm ori 6/6 cm putem realiza prin contact direct, fotografii de același format, fără a fi nevoie de un aparat de mărit care e mai greu de procurat.

Pentru acest lucru vom confecționa o mică cutie de lemn cu laturile de 30—35 cm de formă cubică, cu laturile bine încheiate, pentru a nu pătrunde lumină. În capacul cutiei vom lăsa o ferestruică cu laturile de 10—15 cm unde vom fixa o ramă cu un geam mat.

În interiorul cutiei fixăm patru becuri clare de 25.V. fiecare, pe fundul cutiei de fiecare colț, iar la mijloc un bec de culoare roșie.

Becurile din colțuri acționează simultan cînd apăsăm pe buton, iar becul roșu arde continuu.

Pentru a face o fotografie, laboratorul va fi același ca și pentru negative. În locul becului verde vom aprinde unul roșu sau portocaliu.

Așezăm filmul (negativul) pe rama cu geam avînd grijă să fie cu gelatina în sus, luăm apoi hîrtia de același format, și o așezăm cu stratul de gelatină în jos, acoperim rama cu o bucată de sticlă și apăsăm ușor cu mîna stîngă, în timp ce cu dreapta punem pe butonul de contact al celor patru becuri clare

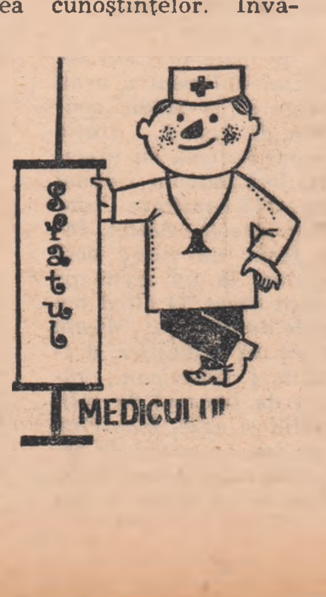
Durata expunerii variază, (cîteva secunde) în tot cazul se indică o mică probă de început.

Grigore PREPELIȚA

Despre regimul de viață al școlarului

Cred că sînteți convinși, dragi prieteni, că succesul la învățătură nu este nici noroc, nici întîmplare, ci consecința firească a muncii depuse pentru însușirea cunoștințelor. Învățatul, cititul, scrisul, sînt stimuli care supun funcțiile creierului la mult efort, fiind nevoie de exerciții și antrenament continuu.

Pentru a obține rezultate bune încă de la începutul anului alcătuiți-vă un program rațional de viață pe care apoi să-l respectați cu strictețe.

În primul rînd, fixați-vă un număr suficient de ore de somn, somnul fiind cea mai necesară odihnă a sistemului nervos. Școlarul mic trebuie să-și prevadă zilnic 10—11 ore, cel mijlociu 9—10 ore, iar cel mare 8 1/2—9 ore. Ca să căpătați deprinderea de-a adormi și de-a vă trezi ușor sînt necesare ore fixe de culcare și sculare.

După trezirea de dimineață, 10—15 minute de gimnastică și un procedeu de călire cu apă — fricțiuni, dușuri — vă sporește energia, vioiciunea, capacitatea de lucru, și vă face mai rezistenți față de boli.

În funcție de orar, programul zilnic al școlarului trebuie neapărat să cuprindă ore fixe de masă și de pregătirea lecțiilor acasă, imprimîndu-se astfel activității zilnice un caracter de periodicitate prin care se economisește mult efortul de adaptare al sistemului nervos. Este lucru cunoscut că obișnuindu-te să începi pregătirile lecțiilor la aceeași oră, te concentrezi mai ușor, creierul pare pregătit dinainte pentru a recepționa. De fapt se petrece același proces ca și cu stomacul obișnuit să primească hrană la ore regulate.

Dr. Viorica VASILIU

ȘTIAȚI CĂ...

...Biblioteca Mănăstirii Neamț are peste 600 de ani de existență? Ea cuprinde aproape 11.000 de volume, din care 549 sînt manuscrise. Printre tipăriturile românești de mare valoare se află: Pravila de la Tîrgoviște a lui Matei Basarab, Pravila Mare din 1652, Gîlceava înțeleptului cu lumea, a lui Dimitrie Cantemir, Observații asupra regulilor gramaticii românești a lui Enăchiță Văcărescu, tipărită în anul 1787 și altele.

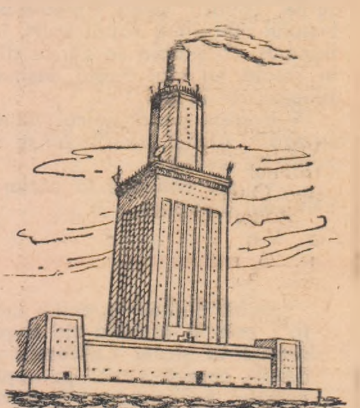
...într-o carte apărută în anul 1789 în Capitala țării noastre se arăta că Bucureștiul poate fi înconjurat în trei ore? Tot aici se arăta că orașul are 88 mahalale, trei școli, un spital, un azil pentru copiii orfani, 16 hanuri, 17 mănăstiri, 58 de biserici de zid și 13 din lemn, 17 cișmele, 3 băi și un turn!

...cea mai veche clădire de instituție publică din București este aceea care adăpostește actualmente Arhivele Statului de lîngă Podul Isvor? Clădirea a fost construită în secolul al XIV-lea.

ȘAPTE MINUNI ALE LUMII ANTICE (VII)

FARUL DIN ALEXANDRIA

Alexandria era cel mai mare port al lumii antice. Orașul a fost construit în anul 331 î.e.n. de Alexandru Macedon după ce acesta cucerise Egiptul. Sub domnia lui Ptolomeu I Filadelful, regele Egiptului (283—246 î.e.n.) a fost construit farul din Alexandria, socotit una din cele șapte minuni ale lumii antice. El avea misiunea de a arăta corăbiilor intrarea în port și a le feri de bancurile de nisip foarte numeroase în Delta Nilului.

După unele descrieri rămase de la scriitori arabi și romani se pare că farul avea înălțimea de 150 de metri și era construit din marmură albă. Construcția avea forma unui turn, iar în vîrful ei era instalația de lumină. Combustibilul folosit era în special lemnul de rășinoase. El era urcat în vîrful construcției cu ajutorul unui sistem de scripeți. Lumina, care era dată de focul ce ardea permanent în vîrful turnului, era amplificată noaptea cu ajutorul unei oglinzi metalice. Lumina farului era vizibilă pînă la aproape 180 de km

Se spune, că oglinda care avea o formă concavă mai avea o misiune, incendierea corăbiilor inamice, care ar fi atacat Alexandria.

Din această construcție nu a mai rămas nimic în zilele noastre. După cucerirea Egiptului de către arabi aceștia au făcut unele stricăciuni farului. Mai tîrziu, cutremurele periodice l-au zdruncinat puternic, iar cel din anul 1375 l-a distrus definitiv. Astăzi se cunoaște doar locul cu aproximație unde a fost amplasată această măreață construcție a Egiptului antic.

MICA ISTORIE A SPORTULUI

Incepînd cu numărul acesta vă invit într-o călătorie lungă. Vom coborî împreună în negura vremilor, vom urca apoi treptele mileniilor și secolelor, făcînd cunoștință de-a lungul drumului cu diversele „haine" pe care le-a îmbrăcat sportul, cu uneltele lui, cu cei mai renumiți recordmani din istoria omenirii, cu efectele „miraculoase" ale sportului, cu noile discipline sportive, cu felul în care a evoluat rostul și scopul sportului. Vă rugăm, dragi cititori, să ne scrieți dacă vă pasionează această călătorie, dacă vă place și o găsiți interesantă.

SPORTUL ȘI OMUL PRIMITIV

Știți cînd s-a născut sportul, care-i vîrsta lui? De zeci de mii de ani. Nu vă grăbiți să spuneți că nu poate fi așa, că acum mii de ani trăiau pe pămînt doar oameni primitivi și că la ei nu putea fi vorba despre sport. Omul primitiv a cunoscut și a practicat totuși sportul. Bineînțeles, nu în forma în care-l practicăm noi azi.

Ca să-și poată procura hrana, omul primitiv vîna. Arme de vînătoare a avut la început bățul și măciuca. Mai apoi — sulița cu vîrf

de silex, praștia din liane, arcul. Arme rudimentare, cu care dacă voia să doboare vînatul, ori să se apere de colții și ghearele lui puternice, trebuia să dea dovadă de forță, agilitate, precizie în lovire etc. Ca să poată să se apropie de renul cel iute de picior și de calul sălbatic, să poată scăpa din fața ursului de peșteră ori a uriașului mamut pe care-i atacase și nu reușise să-i doboare, trebuia să poată să alerge cît mai repede, să se cațere în cei mai înalți copaci, să treacă înot rîuri, fluvii și lacuri. În lupta aceasta aprigă și grea pentru existență, omul primitiv a observat că, pe măsură ce vînează mai mult, aceste calități i se dezvoltă. Și atunci a început ca și în puținul timp în care avea carne și nu era nevoit să vîneze, să simuleze totuși toate situațiile în care-l punea vînătoarea: să alerge, să înoate, să se cațere, să mînuiască măciuca ori toporul de piatră, să tragă la țintă cu sulița, cu praștia și cu arcul, să facă, deci, o sumedenie de exerciții fizice, să facă... sport. În aceste taine a prins să-i inițieze și să-i antreneze și pe copii încă din fragedă vîrstă, pregătindu-i astfel ca viitori vînători. Cu timpul, aceste antrenamente s-au transformat într-un fel de jocuri plăcute care aduceau prestigiu celor mai iscusiți vînători din triburi. Ca „terenuri" și „stadioane" erau folosite plajele apelor curgătoare sau ale lacurilor, cîmpiile, luminișurile și pădurile.

De unde știm azi că omul primitiv a practicat sportul în formele pe care vi le-am arătat? Deși nu prea multe, au rămas totuși de la ei unele mărturii: desene scrijelate cu vîrfuri de silex pe pereții peșterilor sau pe suprafețele unor obiecte,

picturi primitive pe pereții vaselor. În ele sînt înfățișate alergători, înotători, trăgători la țintă cu sulița ori cu arcul, un fel de „boxeri" etc. Pe lîngă aceste mărturii străvechi, mai avem altele mai recente, vii. Știți că pînă spre sfîrșitul secolului trecut în unele locuri de pe glob au existat popoare și populații care trăiau în aceleași condiții ca și omul primitiv? Ele cunoșteau și practicau exercițiile fizice, se antrenau continuu. Indienii din tribul Seri din America, după mii de antrenamente, puteau să alerge atît de repede și de mult încît prindeau din fugă iepurele, cerbul și calul. În Africa, hotentoții erau atît de iuți și de rezistenți la fugă, încît alergau vînatul (cai sălbatici), pînă cînd acesta cădea jos de oboseală. Locuitorii de pe malurile fluviului Congo sînt și acum niște excelenți înotători și vîslași. Bouturii, un numeros trib din Africa, un fel de uriași, sînt atît de pricepuți în tragerea cu arcul, încît orice vînat pînă la 200 de m e doborît din prima lovitură. Tot ei obișnuiesc să sară în înălțime (peste 2 m) și să facă un fel de scrimă cu bastoanele, ori să joace un fel de hochei pe iarbă. În insulele din Oceania, băștinașii, pe lîngă faptul că sînt neîntrecuți în apă (prind peștele în timpul înotului cu mîinile ori cu dinții și chiar copiii pot sta 3—4 minute cufundați), sînt excelenți cățărători, aruncători cu bumerangul, lancea și praștia, luptători cu pumnii etc.

Mărturii străvechi, venite la noi din negura vremilor, altele noi pe care le mai putem încă vedea și-n zilele noastre. Toate vorbesc despre faptul că omul primitiv, încă acum zeci de mii de ani, cînd a făcut din vînătoare principalul mijloc de procurare a hranei, a cunoscut și a practicat sportul sub forma unor exerciții fizice. L-a practicat din nevoia aprigă de a fi mai puternic decît fiarele sălbatice, pentru a-și asigura hrana dătătoare de viață.

Constantin DIACONU

Caseta cu adrese

Aflu din scrisorile voastre că vă interesează această rubrică. Mă bucur. Alegeți-vă prietenul sau prietena și scrieți-i direct, la adresa indicată.

Cojocaru Anișoara, clasa a VI-a B, comuna Podoleni, raionul Piatra Neamț, regiunea Bacău.

Kovacs Ana Maria, str. Independenței nr. 2, blocul G, scara A, apartamentul 5 Buzău, regiunea Ploiești.

Dădălău Elena, clasa a VIII-a, comuna Miculești, raionul Strehaia, regiunea Oltenia.

Stoian Daniela, clasa a V-a str. Apele Vii nr. 26, raionul 16 Februarie, București.

Mureșan Mioara, clasa a VIII-a, comuna Întorsura Buzăului nr. 367, raionul Tg. Secuiesc, regiunea Brasov.

Pereni Doina, clasa a VIII-a, str. Petru Rareș nr. 2, Carei, regiunea Maramureș.

Bohcotă Simina, clasa a VI-a, comuna Movila Verde, raionul Negru Vodă, regiunea Dobrogea.

Ștefan Nicolae, strada Alex. Antoniu nr. 5 A, raionul Nicolae Bălcescu, București.

Radu Relu, clasa a VII-a, comuna Băiceni, raionul Pașcani, regiunea Iași.

Mortu Eugen, comuna Jugureanu, raionul Făurei, regiunea Galați.

Joja Dumitru, clasa a III-a, comuna Șicula, raionul Ineu, regiunea Crișana.

Tiță Ștefan, str. 23 August nr. 168, Cîmpulung Moldovenesc, regiunea Suceava.

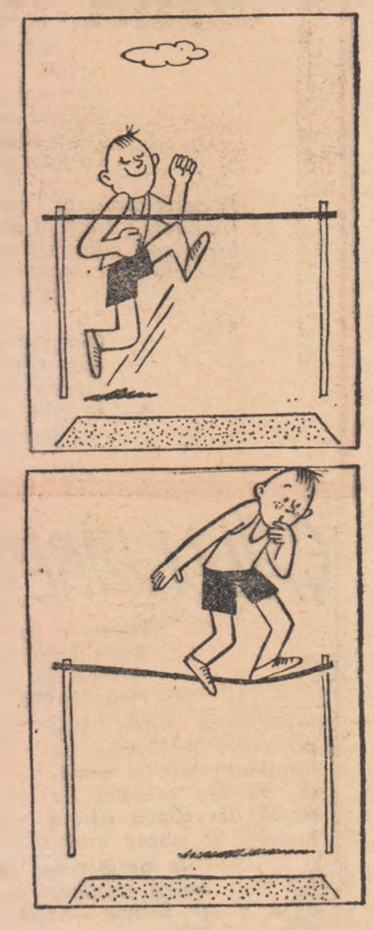
Bogasieru P. Ștefan, clasa a VI-a, comuna Seaca de Cîmp, raionul Calafat, regiunea Oltenia.

Melinte Petrică, clasa a VIII-a, comuna Mîndrești, raionul Tecuci, regiunea Galați.

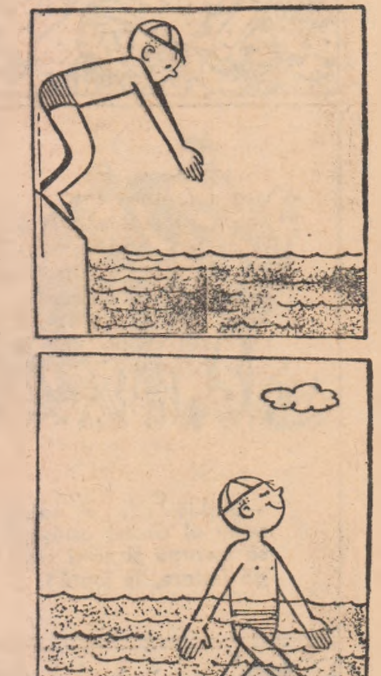
Prietenul vostru VALENTIN

NĂRAVURI ÎN SPORT

NEHOTĂRÎTUL

ISTEȚUL

„Ecuația" performanței

Discuția s-a înfiripat în cîteva clipe de răgaz. La început a fost ceva mai greu. Apoi, proaspătul campion al lumii la caiac, tînărul Afanasie Sciotnic, începu să povestească cîte ceva din drumul anevoios pe care l-a parcurs pînă la cîștigarea titlului suprem.

— Locul 10 pe care l-am ocupat în 1963 la Jajce nu m-a descurajat. Dimpotrivă, a stîrnit în mine ambiție. Aveam în față o adevărată „ecuație", cu multe necunoscute caracteristice debutului. De partea mea însă erau forța și rezistența, calități dobîndite încă din anii copilăriei pe apele domoale ale Dunării. Sub îndrumarea antrenorului Radu Huțan am început pregătirea. Zile și săptămîni de-a rîndul efectuam exerciții dintre cele mai felurite, parcurgeam zeci de kilometri pe Snagov. Un drum lung și greu. Uneori eram hotărît să abandonez caiacul și să mă apuc de... haltere sau box. Ceva însă mă îndemna să nu mă dau bătut.. Prima participare la o competiție importantă — Olimpiada — a coincis cu un succes: medalie de bronz. Un an mai tîrziu am cucerit și titlul de campion al Europei. Aceste rezultate mi-au întărit încrederea în forțele mele. Au urmat alte și alte confruntări cu adversari de valoare. Dar gîndurile mi se îndreptau spre Grünau, locul de desfășurare a campionatelor mondiale de caiac-canoe din acest an... De altfel, aici „ecuația" și-a găsit deplina rezolvare. Alături de Vernescu am luat startul în... 10 probe! Un adevărat maraton pe apă! Rezultatul? Împreună am cucerit cîte două titluri de campioni ai lumii, cîte o medalie de argint și cîte una de bronz!

Emil BUNEA

ATENȚIUNE!

În vederea cuprinderii în activitatea sportivă a unui număr sporit de tineri și tinere cu calități corespunzătoare performanțelor înalte, clubul „Dinamo"-București organizează prin „Tînărul Dinamovist" un nou concurs de selecție pentru următoarele ramuri de sport: atletism (condiția de vîrstă 12—16 ani), baschet (11—17), box (13—17), gimnastică (8—10), handbal (14—18), haltere (14—18), lupte (13—17), înot (7—10), polo (12—14), rugbi (12—15), tenis cîmp (7—9), tir (14—17), volei (11—13).

Concursul de selecție are loc în zilele de 12, 19 și 26 septembrie a.c. orele 8,30 și 16, pe bazele din Parcul Sportiv Dinamo.

Pentru canotaj academic și caiac-canoe, concursul are loc în perioada 8—26 septembrie, la baza nautică Dinamo (Lacul Herăstrău), în zilele de luni, marți, joi și sîmbătă orele 9—12 și 15—18, iar miercuri și vineri între orele 15—18. Se primesc tineri și tinere în vîrstă de 13—18 ani.

Versuri : Crişan CONSTANTINESCU
Muzica : Constantin ROMAŞCANU

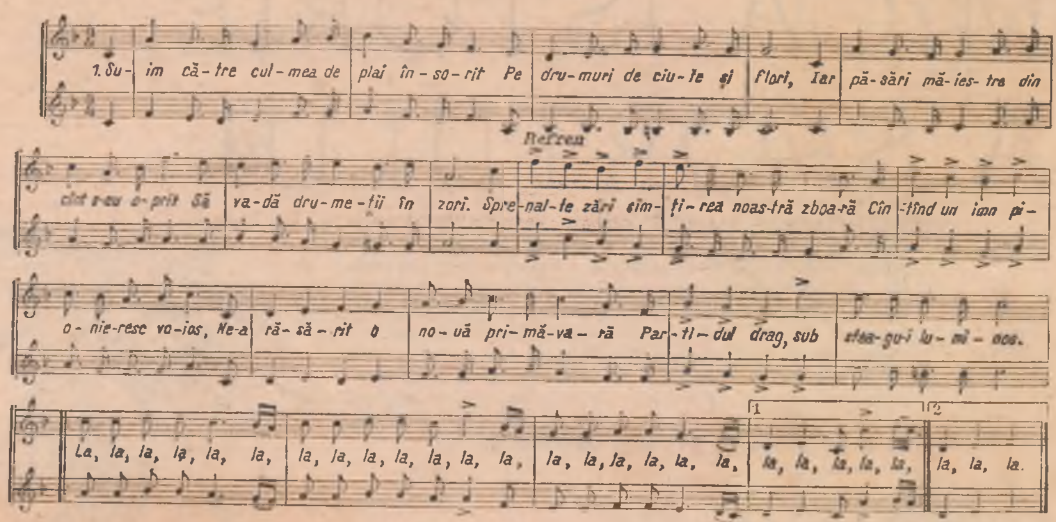
LA MUNTE

Suim către culmea de plai însorit
Pe drumuri cu ciule şi flori,
Iar păsări măiastre din cînt s-au oprit
Să vadă drumeţii în zori.
Refren :

Spre-nalte zări simţirea noastră zboară
Cîntînd un imn pionieresc voios,
Ne-a răsărit o nouă primăvară —
Partidul drag, sub steagu-i luminos.

În aerul proaspăt s-aud murmurînd
Izvoarele-n freamăt uşor,
Iar buzele noastre pornesc într-un gînd
Să cînte tot farmecul lor.
Refren :...

Din piscuri privirea s-avîntă cu drag
Spre cîte minuni poţi vedea,
Pleca-vom cu toţii spre-al taberei prag
În suflet cu patria mea.
Refren :...

ALBUM CINEMATOGRAFIC

ILINCA TOMOROVEANU

Tînăra artistă a Teatrului Naţional „I. L. Caragiale" s-a născut la 21 august 1941, în Bucureşti. Institutul de artă teatrală şi cinematografică îl absolvă în anul 1963, interpretînd cu succes rolul Monei din piesa **„Steaua fără nume"** de Mihail Sebastian.

Pe ecrane debutase cu rolul principal din filmul **„Mîndrie"**, dar talentul i-a fost remarcat mai ales în scurt-metrajul realizat de studioul „Alexandru Sahia", intitulat **„Bastonaşul"**. Au urmat alte reuşite în filme ca **„Runda a 6-a"** şi **„La porţile pămîntului"**. Ultima peliculă, cu subiectul inspirat din interesanta muncă a geologilor i-a prilejuit, pe lîngă bucuriile creaţiei, frumoase excursii în Munţii Apuseni... şi Ilinca este o pasionată alpinistă !

Acum se află din nou pe platourile de filmare, jucînd în comedia **„Monumentul naturii"**. Cum o spune şi titlul, acţiunea se petrece şi de astă dată într-un colţ al patriei noastre, în mijlocul naturii atît de mult îndrăgită de artistă.

ELVIS PRESLEY

În luna mai a anului 1954, un tînăr de 19 ani colinda străzile oraşului Memphis din S.U.A. Cu nasul în vitrine, voia să cumpere un dar pentru ziua mamei. Numai că salariul lui de şofer era modest, iar parfumul pe care îl alesese costa atît de scump ! Reclama vînzătorului de fonografe i-a atras atenţia : în schimbul unei sume mici, putea să-şi înregistreze glasul. „Am să-i dăruiesc mamei un cîntec" şi-a spus tînărul. Obişnuia să se acompanieze la chitară, ca toţi copiii din sud... Astfel s-a aflat pentru prima dată în faţa unui microfon Elvis Aron Presley. Vocea lui caldă, amplă, fermecătoare, a uimit inginerul de sunet. Foarte curînd, prin posturile de radio şi televiziune, a ajuns vestită în întreaga lume. Dintre filmele realizate cu acest îndrăgit cîntăreţ, pe ecranele noastre a rulat „Veselie la Acapulco"... şi, desigur, aţi avut prilejul să-i apreciaţi talentul.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA : Bucureşti, Piaţa „Scînteii" telefon 17 60 10, 17 60 20 : Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".
40361